# Iuda - Comentarii F. B. Hole

## Epistola lui Iuda - Introducere

Asemănare cu a doua epistolă a lui Petru

Epistola lui Iuda prezintă o mare asemănare cu 2 Petru 2.1-3.14, iar aceasta se vede foarte uşor de către orice cititor. Amândouă se referă la cei răi care s-au furişat printre sfinţi şi amândouă dau pe faţă adevăratul lor caracter; amândouă citează exemple din Vechiul Testament, cu ilustrări şi înştiinţări, şi amândouă îi menţionează, printre exemplele date, pe îngerii care au căzut, precum şi cazul cu Sodoma şi Gomora; amândouă ne amintesc că nici îngerii sfinţi nu şi-ar asuma autoritatea, aşa cum au făcut aceşti oameni; amândouă citează cazul lui Balaam; amândouă folosesc o succesiune de comparaţii ca figuri de stil foarte viguroase şi grăitoare, ca să ne arate răul şi păcatul teribil şi, de asemenea, amândouă vorbesc despre rău, folosindu-l pentru a-i îndemna pe sfinţi cu privire la ceea ce este bine.

În epistola lui Iuda, cei răi caracterizaţi de apostazie

Totuşi, dincolo de toate aceste asemănări, este o deosebire importantă pe care trebuie să ne străduim s-o discernem. În epistola lui Petru, oamenii despre care se vorbeşte sunt învăţători falşi care merg spre distrugere şi care influenţează în rău şi trag după ei spre distrugere suflete nehotărâte care, deşi fac mărturisire că sunt creştini, au lăsat în urma lor o cale deschisă pentru corupţia lumii păgâne. În Iuda, despre cei răi nu se spune că ar fi în acelaşi fel, însă poziţia de împotrivire pe care o iau este chiar mai mult exprimată. Ei sunt caracterizaţi de o adevărată apostazie, şi în legătură cu îngerii care aşteaptă judecata, se spune nu numai că îi aşteaptă judecata sau numai că au păcătuit, dar şi că nu şi-au păstrat starea iniţială (v.8) sau, cu alte cuvinte, au ajuns apostaţi. Iuda deci se pare că priveşte starea de lucruri ca fiind la un nivel mai rău decât o priveşte Petru.

„Timpul din urmă“ (v.18), amintit şi de Pavel, Petru şi Ioan

De asemenea apostolul Pavel ne înştiinţează cu privire la caracterul „zilelor din urmă“ în 2 Timotei 3.1-4.5 şi dă instrucţiuni slujitorului lui Dumnezeu în vederea celor prezente. Cuvintele folosite se deosebesc foarte puţin între ele. La fel şi Petru vorbeşte despre „zilele din urmă“. De asemenea Ioan în cea dintâi epistolă a lui vorbeşte despre „ceasul din urmă“ (1 Ioan 2.18) cu un sens oarecum mai diferit pentru că el era în ultimul ceas când scria. Nici un „ceas“ nou nu avea să intervină între timpul scrierii lui şi venirea Domnului. Se va arăta Anticristul, dar mulţi anticrişti apăruseră ca premergători ai celui mare care va veni. Fiecare din ceilalţi scriitori inspiraţi, Pavel, Petru şi Ioan, priveşte la venirea Domnului Isus ca la înlăturarea finală a răului.

Adresa: către cei chemaţi (1)

Iuda se adresează către cei „chemaţi“, adică cei cu adevărat chemaţi ca popor al lui Dumnezeu. El nu scrie sfinţilor care formau o anumită adunare, nici credincioşilor iudei deosebiţi de cei dintre naţiuni: toţi cei sfinţi sunt înaintea lui. El îi vede în două aspecte: întâi în relaţie cu Dumnezeu Tatăl, şi apoi în relaţie cu Isus Hristos. Ei ca şi noi, sunt „preaiubiţi în Dumnezeu Tatăl şi păstraţi în (prin) Isus Hristos“.

Chemaţi din lume; preaiubiţi de Dumnezeu, păstraţi până la sfârşit în Isus Hristos; îndurarea, pacea, dragostea, înmulţite (1,2)

Cât de frumoasă este această notă! - cea dintâi care se prezintă în epistola aceasta. Se adresează sfinţilor de peste tot, ca fiind chemaţi afară din lume. Toţi sunt preaiubiţi în Dumnezeu Tatăl, ca fiind născuţi din El; şi fiind sub mâna puternică a lui Isus Hristos, toţi sunt păstraţi. Adevăraţii sfinţi ai lui Dumnezeu sunt obiectele iubirii divine şi în ciuda tuturor relelor care pot invada cercurile creştine, ei vor fi păstraţi până la sfârşit. Mai mult, îndurarea şi pacea aveau să le fie înmulţite, deşi relele se înmulţeau în jurul lor. Câtă încurajare este în toate acestea! Câtă siguranţă, câtă tărie!. Ţinând seama de îmbărbătarea aceasta, vom putea începe să vedem relele expuse şi prezise.

Mântuirea noastră comună, scrisă în epistola către Romani

Iuda îşi propusese să scrie despre „mântuirea noastră comună“ dar a fost nevoit să-şi schimbe gândul şi să scrie epistola aceasta scurtă ca să-i îndemne să lupte pentru credinţă. Aceasta este o mărturisire importantă şi cu totul unică. „Mântuirea noastră comună“ este mântuirea în care noi toţi participăm şi este în adevăr o temă inepuizabilă, încât se poate, cu altă ocazie, ca Iuda să-şi fi îndeplinit scopul original, deşi nu într-un mod inspirat. De fapt o expunere inspirată a acestei mântuiri a fost dată în epistola lui Pavel către Romani şi, în Cuvântul inspirat, Dumnezeu nu Se repetă. Era totuşi o nişă în Scriptură care cerea să fie umplută, de acea gândul original al lui Iuda a fost pus deoparte şi el L-a onorat pe Dumnezeu, fiind gata s-o umple.

Îndemnul de a lupta pentru credinţă, care cuprinde tot ce ştim despre Dumnezeu în Hristos

Era necesar acum ca acei chemaţi de Dumnezeu să fie inspiraţi să lupte pentru credinţă. A fost dat numai apostolilor să expună cu autoritate credinţa şi s-o lase în Scrieri inspirate. A fost dat doar câtorva oameni, vorbind comparativ, să fie păstori şi învăţători şi să dea îndrumare în credinţă. Cât de posibil era atunci ca masa celor credincioşi să ajungă la concluzia că apărarea credinţei şi lupta pentru ea ar fi fost numai misiunea câtorva credincioşi! De aceea este necesar cuvântul acesta de îndemn. Nu este de condamnat că, având înainte îndemnul acesta, să fie atât de mulţi care consideră că a lupta pentru credinţă nu este un lucru care să-i privească pe ei, şi să-l lase pe seama a celor puţini care au înalte calificări şcolare sau care au un fel de rang oficial?

Credinţa este nespus de preţioasă. Ea cuprinde tot ce cunoaştem despre Dumnezeu în Hristos. De aceea ea trebuie ţinută în integritatea ei cu orice cost, şi nu numai ţinută în mod pasiv, ci luptând pentru ea, activ. Credinţa a fost „dată sfinţilor odată pentru totdeauna“. În afirmaţia aceasta sunt trei lucruri care trebuie notate cu atenţie.

Credinţa a fost dată de Dumnezeu, nu descoperită de noi

Întâi, credinţa a fost dată, nu descoperită de noi. Ea nu este un lucru produs de oameni şi la care s-a mai adăugat puţin câte puţin câte ceva, aşa cum este cu „ştiinţa“ omenească, ci un lucru transmis de Dumnezeu prin Duhul Sfânt. Ştiinţa se formează prin observaţie şi experienţă şi

raţionament. Credinţa a fost revelată de Dumnezeu pentru ca noi s-o primim.

Credinţa dată odată pentru totdeauna; nu este de aşteptat altă revelaţie

În al doilea rând, credinţa a fost dată odată pentru totdeauna. Dăruirea ei a luat ceva timp. Ea „a început să fie vestită de Domnul şi a fost întărită faţă de noi de cei care am auzit-o“ (Evrei 2.3). în timpul când scria Iuda, dăruirea ei fusese terminată: adevărul revelat fusese completat prin scrierile apostolice. Oamenii de ştiinţă aşteaptă mereu noi descoperiri; de puţine lucruri sunt siguri dincolo de orice îndoială. Noi avem o credinţă dată odată pentru totdeauna. Dumnezeu a vorbit. Cuvântul Său a fost scris, şi noi nu mai aşteptăm altă revelaţie. El nu poate fi corectat, însă poate fi respins. Noi îl primim, dorind ajutor de la Dumnezeu ca să-l înţelegem tot mai bine.

Credinţa dată tuturor sfinţilor, prin apostoli

În al treilea rând, ea a fost dată sfinţilor. Ea n-a fost dată apostolilor şi profeţilor, ci a fost dată prin ei sfinţilor. Prin urmare sfinţii sunt păzitorii ei, şi doar oamenii proeminenţi sau special dăruiţi printre sfinţi. Faptul acesta are o adâncă însemnătate. „Credinţa“ aceasta se adresează credinţei fiecăruia dintre noi. Fiecare dintre noi trebuie s-o primească şi s-o înţeleagă, şi fiecare dintre noi trebuie să fie gata s-o menţină şi să lupte pentru ea când lucrul acesta este necesar. În lumina aceasta oricine poate vedea cât de dezastruoasă a fost ideea că era corect să ai în biserică o clasă specială de oameni rânduiţi în mod oficial, ca preoţi sau ca slujitori, cărora să le aparţină toate aceste lucruri. A fost o lovitură de maestru a duşmanului, pentru că acolo unde a învins această idee mulţimea mare a sfinţilor a fost scoasă din acţiune în lupta credinţei şi ţinută într-o stare de copilărie spirituală.

A lupta cu toată tăria

Fiecare credincios trebuie deci să lupte pentru credinţă, şi să se lupte cu toată tăria, având un interes vital în ea. Detalii cu privire la felul în care trebuie să luptăm nu sunt date de Iuda în epistola aceasta scurtă. În alte scrieri aflăm că trebuie să ne ferim de orice armă a firii păcătoase, având un spirit ca al Domnului Isus, blând şi smerit, în care să slujim (vezi 2Cor.10:4; 2Tim.2:24,25). Iuda ne îndeamnă să ne întărim noi înşine în credinţa pentru care luptăm. Dar vom vedea mai multe lucruri despre aceasta la sfârşitul epistolei.

Oameni furişaţi printre ei, care schimbă harul lui Dumnezeu în desfrânare (4)

Cu versetul 4 începe expunerea sa cu privire la starea de lucruri care se dezvolta şi făcea urgent mesajul dat. Oameni cu un caracter foarte corupt se strecuraseră printre ei, oameni neevlavioşi, care schimbau harul lui Dumnezeu în desfrânare şi care Îl tăgăduiau pe marele Stăpân pe care mărturiseau că-L slujesc. Atunci când am studiat Epistola întâi a lui Ioan, am văzut că erau antihrişti care „au ieşit“, în timp ce oamenii despre care vorbeşte Iuda „s-au strecurat“. Cei dintâi se pare că erau oameni dintr-o clasă sus-pusă, inteligenţi şi filosofici, care au plecat atunci când ideile lor au fost refuzate. Cei din urmă erau nişte destrăbălaţi care foloseau harul lui Dumnezeu ca o acoperitoare pentru păcatele lor.

Uneori auzim astăzi cum unii oameni aduc obiecţii doctrinelor harului, pe temeiul că ele ar putea provoca abuzuri. Răspunsul este că au fost abuzate şi în deplină desfăşurare mai înainte de a se ajunge la sfârşitul celui dintâi secol; şi Scripturile ne spun în ce fel au fost abuzate. Dar, în loc de a coborî doctrinele harului, ni se porunceşte să luptăm pentru ele.

Trei cazuri de judecată din partea lui Dumnezeu: necredinţa lui Israel, apostazia îngerilor şi desfrâul Sodomei (5-7)

În versetele 5-7 avem citate trei cazuri care arată cum judecata irevocabilă a lui Dumnezeu este asupra acestui fel de rău pe care l-au făptuit unii oameni neevlavioşi. În cazul lui Israel, a fost necredinţa lor, iar cei necredincioşi au fost nimiciţi, în ciuda faptului că, la început, ei au avut parte de multe privilegii. În cazul îngerilor, păcatul lor a fost, într-un singur cuvânt, apostazia. Ei şi-au părăsit cu totul locul şi starea de la început. Aceasta este apostazie; şi pentru orice creatură care face lucrul acesta, fie înger fie om, soarta este fără nădejde. Sodoma şi cetăţile ei surori s-au dedat la o totală desfrânare, trecând dincolo de marginile puse de Dumnezeu, şi judecata lor este veşnică. Trei înştiinţări înspăimântătoare!

Oameni care îşi pângăresc trupul şi care dispreţuiesc autoritatea; împotrivirea arhanghelului Mihail faţă de diavolul (8,9)

Iar oamenii pe care îi demasca Iuda erau marcaţi de lucruri asemănătoare. Se pângăreau pe ei înşişi prin păcate ale cărnii şi, în acelaşi timp, erau caracterizaţi de un refuz arogant al autorităţii. Aceasta ne conduce la versetul remarcabil referitor la lupta dintre arhanghelul Mihail şi diavolul. Ceea ce citează Iuda nu este scris în Vechiul Testament. Diavolul, deşi acum căzut, a fost altădată o demnitate înaltă printre îngeri, şi până ce va fi înlăturat de Dumnezeu, demnitatea lui este respectată. Chiar şi o demnitate îngerească atât de înaltă ca Mihail a arătat respect. N-a luat asupra lui însuşi autoritatea de a-l mustra, ci L-a lăsat pe Domnul să o facă.

În trecere, să învăţăm de aici să nu face ceea ce chiar Mihail s-a ferit să facă. Deseori auzim pe oameni vorbind despre Satan într-un fel uşuratic şi batjocoritor, şi poate că aşa am făcut şi noi. Să nu ne mai purtăm în felul acesta. Satan este o fiinţă spirituală care altădată deţinea un loc de conducere în ierarhia îngerească. Deşi căzut, el încă deţine o putere imensă, pe care nu ni se permite s-o dispreţuim. Totuşi, la adăpostul puterii Domnului nostru, nu avem de ce să ne temem de el.

Oameni care batjocoresc ce nu cunosc, precum animalele fără raţiune (10)

Versetul 10 conţine o acuzare foarte categorică. Oamenii care sunt ignoranţi şi tot atât de aroganţi de obicei ajung să se poarte rău cu ceea ce nu înţeleg. Oamenii aceştia nu numai că fac acest lucru, dar se şi strică ei înşişi în lucrurile pe care din firea lor nu le pot înţelege. „Ca animalele fără raţiune, care înţeleg numai prin firea lor, ei se corup pe ei înşişi“. Ei râd de lucrurile spirituale; în lucrurile naturale ei înşişi se corup. În adevăr o soartă teribilă!

Trei cazuri citate în Vechiul Testament

În versetul 11 este o schiţă ilustrată a comportării acestor oameni şi probabil îndeosebi a răului care îi caracteriza şi care avea să se continue în cei care îi urmau. Din nou sunt citate trei cazuri din Vechiul Testament care le arată starea. În privinţa aceasta nu este nimic nou sub soare. Răul mereu ia aceleaşi forme, merge pe aceleaşi căi şi ajunge la acelaşi sfârşit. Iuda spune lucrurilor pe nume. Oamenii aceştia şi urmaşii lor nu au decât „vai de ei!“ înaintea lor.

Calea lui Cain: propria voinţă în lucrurile lui Dumnezeu

Începutul felului lor de purtare este o umblare pe calea lui Cain. Este calea propriei voinţe în lucrurile lui Dumnezeu. Cain a fost cel dintâi care a luat calea aceasta, care îi poartă numele. Vroia să se apropie de Dumnezeu şi lucrul acesta în sine era bun; însă vroia să-l facă în propriul său fel, nu în felul lui Dumnezeu. Dar prin faptul că îi îmbrăcase pe cei dintâi părinţi ai noştri cu haine de piele, Dumnezeu indicase că moartea era calea Sa, şi credinţa lui Abel înţelesese acest lucru. Cain nu avea credinţă, îşi avea propriile sale gânduri. De ce nu era Dumnezeu satisfăcut cu calea care părea dreaptă lui Cain? El vroia să-li aibă propria lui cale, în propria lui voinţă.

Oamenii aceştia mergeau pe calea lui Cain, care este imens de populară. Sunt mulţumiţi de oameni care preferă propriile lor gânduri, şi nu ale Cuvântului lui Dumnezeu. De ce nu I-ar place lui Dumnezeu de eforturile lor şi de felul cum vor ei să se apropie de El? atâtea timp cât ei Îl recunosc, nu se pot ei apropia de El şi să I se închine aşa cum le place lor? Oricum, în felul acesta ei intenţionează să se apropie. Dar vai de ei, pentru că merg pe calea lui Cain; şi sfârşitul ei este numai nenorocire.

Rătăcirea lui Balaam: religia care urmăreşte câştigarea banilor

Pasul următor este acesta: „s-au dedat rătăcirii lui Balaam“. Este o totală urmărire a propriilor interese băneşti în lucrurile lui Dumnezeu. Religia de felul acesta devine o afacere profitabilă. Balaam era un medium spiritist care îşi luase pentru sine atât cât îi era profitabil din cunoaşterea adevărată a lui Dumnezeu. Aceasta era rătăcirea pe care o practica Balaam. Rătăcirea pe care o răspândea şi prin care înşelase pe mulţi din Israel încât îi adusese sub judecata lui Dumnezeu era această alianţă păcătoasă cu lumea idolatră. Şi în tot ceea ce practicase şi învăţase pe alţii, singurul lucru pe care îl număra era câştigarea banilor – iubirea răsplăţii băneşti.

Epistola aceasta vorbeşte despre „calea lui Cain“ şi de „rătăcirea lui Balaam“; în 2 Petru citim despre „calea lui Balaam“. Dar în amândouă epistolele gândul în legătură cu el este acelaşi, pentru că în 2 Petru 2.15 îl vedem descris ca unul „care a iubit răsplata nedreptăţii“. Calea lui este descrisă ca „nebunie“. Şi nebunia a avut mulţi urmaşi din zilele când scria Iuda, până în zilele noastre. oamenii răi pe care Iuda îi arăta, urmau cu plăcere rătăcirea lui şi credem că aceste cuvinte sunt încă aplicabile multora. Este un fapt izbitor că Balaam şi învăţătura lui rea apar în scrisoarea către adunarea din Pergam (Apocalipsa 2.14), deoarece adunarea aceasta prezenta profetic epoca în care ea a acceptat patronajul lumii, şi a început corupţia sistemului roman.

În sistemul acesta religios vedem religia ca o putere care strânge bani cu orice ocazie. Cu ani în urmă am văzut în Spania un anunţ în care se arăta că orice beneficiu presupus pe care Roma îi oferea de la naştere până la moarte costa bani; de fapt nu era nimic fără ei. Mai mult, după moarte era încă nevoie de bani şi iar bani, pentru ca purgatoriul să fie scurtat. Titlul acelui anunţ era „Religia banului“. Istoria Romei de-a lungul veacurilor ne prezintă multe şi teribile exemple de oameni care au schimbat harul lui Dumnezeu în destrăbălare, întocmai aşa cum ne spune Iuda. Multe alte forme de erezii au în ele un efort puternic de a câştiga bani, deşi poate nu în aceiaşi extindere.

Răscoala lui Core: afirmarea eului în lucrurile lui Dumnezeu

În final este răscoala lui Core, ale cărei detalii ne sunt date în Numeri 16. Păcatul lui Core a fost afirmarea eului în lucrurile lui Dumnezeu, şi aceasta a adus asupra lui o pedeapsă rapidă. Cain a trăit mai mulţi ani după ce şi-a ales calea propriei voinţe, Balaam a trăit timp suficient ca să facă ravagii în Israel prin rătăcirea lui, şi pentru cel puţin un timp interesul personal părea să fie profitabil. Dar afirmarea de sine însuşi a lui Core a avut parte de o judecată rapidă şi drastică.

Acesta este stagiul al treilea şi final în progresul răului care umple astăzi creştinătatea. Credem că vorbim într-un mod cumpătat când spunem că exemplele ei teribile sunt din plin în orice loc. Niciodată s-au fost oamenii mai încrezători în ei înşişi şi în puterea lor în lucrurile religiei. Core s-a înălţat pe sine însuşi împotriva lui Moise şi a lui Aaron; astăzi oameni care se numesc creştini sunt cu totul pregătiţi să se declare împotriva lui Hristos. „Isus Hristos“, spune ei, „gândea aşa şi spunea aşa: dar noi cunoaştem mai bine lucrurile, pentru că aparţinem unui secol iluminat“. Un semn foarte sinistru! Acum judecata nu poate fi amânată mult timp.

Supuşi voii lui Hristos, căutând gloria Lui şi afirmând drepturile Lui

Dar dacă Îl iubim pe Domnul Isus Hristos, să căutăm ca în toate să fin supuşi voii Sale, să căutăm gloria Sa şi nu a noastră, şi în loc de a ne afirma pe noi înşine, să afirmăm drepturile Sale. Să dorim să-I fim plăcuţi!

Caracterul răului în timpul lui Iuda descris într-o serie de imagini

Dacă versetul 11 schiţează dezvoltarea şi sfârşitul răului care conduce la apostazie, ne întoarcem înapoi în versetele 12 şi 13 la oamenii care personificau răul din timpul lui Iuda; şi este o expunere mai departe a caracterului lor într-o serie de imagini deosebit de bine precizate, al căror sens trebuie să încercăm să-l prindem.

Stânci ascunse la mesele lor de dragoste

Aceştia erau „stânci ascunse“ la mesele de dragoste a acestor creştini de la început. Cuvântul acesta, întâlnit numai în acest verset, are sensul unui colţ de stâncă acoperit de puţină apă de mare care trece peste el. Tot aşa aceşti oameni răi care se furişaseră neobservaţi şi care acum îşi luau locul cu îndrăzneală în viaţa socială a acelor credincioşi, erau o primejdie teribilă, întocmai cum o stâncă mai din adânc ar putea fi o ameninţare pentru vasele de pe mare. Să se ospăteze era pasiunea lor, nu să hrănească turma. Iuda ne înştiinţează cu privire la adevărata lor natură, ca să ne ferim de ei.

Nori fără apă, mânaţi de vânturi

Apoi, schimbând imaginea, si sunt ca nişte nori mânaţi de vânturi, totuşi fără apă. în ţara în care scria Iuda norii erau mult bine-veniţi, ca dând semne de ploaie. Iar oamenii aceştia păreau să aducă împrospătarea pentru turma lui Hristos obosită; dar ei nu aveau nimic de dat, ei înşişi fiind mânaţi de puterea lui Satana, a cărui imagine este vântul.

Pomi tomnatici fără rod, de două ori morţi

Apoi, ei erau ca nişte pomi veştejiţi sau „pomi tomnatici“. Şi toamna aşteptăm să găsim rod în pomi; dar ei sunt fără rod. Oamenii aceştia sunt marcaţi de promisiune fără împlinire, pentru că sunt de două ori morţi – întâi prin firea lor şi apoi sub judecata care va veni a lui Dumnezeu.

Vorbind despre ei ca dezrădăcinaţi, Iuda îi vede fără îndoială profetic ca venind sub judecată.

Valuri înfuriate ale mării, care îşi spumegă ruşinile lor

Ei se aseamănă şi cu valurile înfuriate şi spumegânde ale mării, pentru că nu sunt controlaţi decât de puterea Satanei; şi ei îşi arătau doar propria lor ruşine. Cuvântul de aici este la plural, „ruşini“; şi înseamnă lucrurile care erau o ruşine pentru ei, şi nu că ei ar fi simţit vreo ruşine cu ele. Probabil că nu, şi chiar se lăudau cu ele.

Stele rătăcitoare, în întuneric pe vecie

În al cincilea rând, ei erau ca nişte stele rătăcitoare sau meteori, prin faptul că lumina lor avea să se stingă în curând în negura întunericului pe vecie. Acesta din nou vorbeşte despre judecată şi ne aduce înapoi la punctul unde ajunseserăm la sfârşitul versetelor 11 şi 12. Toţi cunoaştem cu ce viteză un meteor trece de-a lungul cerurilor şi se stinge în întuneric. Aşa va fi cu ei. Ei nu au o lumină constantă, ca să poată da din ea.

Profeţia lui Enoh cu privire la intervenţia directă a lui Dumnezeu în judecata asupra celor apostaţi (14,15)

Vedem deci că ultime cuvinte din cele 3 versete (11,12,13) indică judecata; şi acum în versetele 14 şi 15 Iuda ne spune clar cum va cădea judecata peste aceşti apostaţi. Ea va fi prin intervenţia directă a Domnului, când Se va arăta în gloria Sa, după cum fusese profeţit chiar din zilele lui Enoh.

Întreaga informaţie pe care Scriptura ne-o dă cu privire la acest om distins se află în foarte puţine cuvinte, care sunt totuşi pline de semnificaţie. Geneza 5 ne vorbeşte despre caracterul demn de laudă al vieţii lui, care a umblat cu Dumnezeu nu mai puţin de 300 de ani. Ne spune de asemenea despre sfârşitul lui glorios, mutat în prezenţa lui Dumnezeu. Evrei 11 ne spune despre credinţa lui şi de viaţă şi răpirea lui. În Iuda aflăm că el era un profet şi, din câte cunoaştem, cel mai vechi dintre profeţi.

Venirea lui Hristos ca să cureţe pământul prin judecată, când nelegiuirea va ajunge la culme (15)

Cel dintâi profet a vorbit despre evenimentele de încheiere a zilei omului când Domnul va veni cu zecile de mii ale sfinţilor Săi ca să facă judecata. Cuvintele lui arată foarte clar că atunci când El va veni nelegiuirea omului îşi va fi ajuns culmea şi va fi atât de evidentă şi izbitoare încât judecata, condamnarea şi executarea pedepsei vor fi inevitabile. Repetarea cuvântului neevlavie în versetul 15 este foarte izbitoare. Va fi situaţia când oamenii neevlavioşi vor face şi vor spune lucrurile cele mai neevlavioase în felul cel mai neevlavios. La venirea Sa, Domnul îi va dovedi vinovaţi, încât ei îşi vor recunoaşte vina; atunci El va executa judecata asupra lor.

Deci în cele mai de început timpuri a fost descoperit adevărul că Domnul Însuşi Se va arăta ca să Se ocupe cu răul în culmea lui neevlavioasă; totuşi numai în timpul Noului Testament ni s-a descoperit că Domnul Isus este Iahve care va veni. Ea va veni nu pentru că evanghelia ar fi pregătit lumea ca să-L primească, aşa cum încă mai gândesc unii. El va veni ca să cureţe pământul prin judecată, însoţit de sfinţii Săi. Alte scripturi ne spun cine sunt aceşti sfinţi, şi cum ajung ei în ceruri pentru ca să vină atunci cu El. evanghelia îşi va împlini lucrarea la care a fost rânduită, prin strângerea laolaltă a sfinţilor din lume, pentru cer. Atunci judecata îşi va începe desfăşurarea.

Descrierea celor care s-au furişat: cârtitori, nemulţumitori (16)

Avem şi alte descrieri a acestor oameni care s-au strecurat pe furiş printre ei, în versetele 16-19. Este de remarcat cum Duhul lui Dumnezeu ne arată clar caracterul lor, ca să fim în stare să-i identificăm. Se spune despre ei că sunt cârtitori şi se plâng de toate, adică persoane nemulţumite şi pline de critică; motivul pentru toate aceste este nu în cei cu care se arată nemulţumiţi, ci în propriile lor pofte. Poftele lor îi stăpânesc în aşa fel încât nimic nu i-ar satisface. Ei spun lucruri mari – despre ei înşişi, fără îndoială – pentru că le plac cuvintele umflate, în timp ce totodată linguşesc şi admiră persoane cu influenţă pentru a câştiga ceva în folosul lor. Ce ruşinoasă imagine ni se prezintă aici!

Cei strecuraţi printre ei, descrişi ca batjocoritori, oameni fireşti care nu au Duhul şi fac dezbinări (17-19)

Iuda ne spune de asemenea să ne amintim de lucrurile care au fost spuse de apostolii Domnului înainte de a-şi scrie el epistola. În 2 Petru 3 citim despre batjocoritorii care vor veni în zilele din urmă şi vor umbla după poftele lor, dar şi alţi apostoli au dat mărturie despre acelaşi rezultat. Oamenii pe care îi avea în vedere Iuda erau de felul acesta: umblau după poftele lor, adică erau oameni naturali, neavând Duhul. A avea Duhul este semnul care nu poate greşi al aparţinerii reale ale lui Hristos. Iuda îi descrie de asemenea ca „cei care se despart“ sau „care fac dezbinări“. Duhul Sfânt este puterea unităţii. Aceşti oameni fără Duhul provocau lipsa de demnitate. Cu acest cuvânt descrierea lui Iuda despre ei se sfârşeşte.

O imagine mai întunecată a neevlaviei ar fi imposibil de conceput. Descrierea începe cu schimbarea harului lui Dumnezeu în destrăbălare şi tăgăduirea singurului Stăpân şi Domn. Ea se sfârşeşte cu producerea de dezbinări, ei fiind cu totul lipsiţi de Duhul lui Dumnezeu. Totuşi ei se strecuraseră printre sfinţi, pe furiş. Totuşi Dumnezeu i-a dat pe faţă şi ei vor pieri ca nişte apostaţi.

Ce trebuie să caracterizeze pe credincioşi în prezenţa acestor dificultăţi

Aici Iuda nu numai că ne dă lumină cu privire la ce este rău; el foloseşte ocazia ca să ne dea un impuls pentru urmărirea cu stăruinţă a ceea ce este bun, în măsura în care ne privesc şi pe noi aceste lucruri. În versetul 20 el se adresează din nou adevăraţilor sfinţi ai lui Dumnezeu şi arată ce anume trebuie să ne caracterizeze în prezenţa tuturor acestor dificultăţi. Îndrumările lui au în mod natural patru părţi.

A ne zidi pe credinţa noastră preasfântă

Întâi, avem să ne zidim pe credinţa noastră preasfântă. Să notăm cu grijă felul de exprimare. Nu spune că am avea de zidit credinţa. Am văzut mai înainte în epistola aceasta că ne-a fost dată credinţa ca un lucru perfect, complet. Nu este nevoie s-o zidim noi; nu-i putem adăuga nimic. Noi suntem cei care avem nevoie să fim zidiţi. Noi am primit credinţa. Acesta este un început drept şi adevărat, dar nu trebuie să ne oprim aici; avem nevoie să fim zidiţi pe ea, încât ea să devină însăşi propria noastră viaţă. Iuda vorbeşte despre ea ca „preasfântă“. Noi n-am primit un loc preasfânt ca Israel în vechime; avem în schimb o credinţă preasfântă. Ea nu trebuie încălcată, nici schimbat ceva din ea.

Să ne amintim acum că scopul principal al acestei epistole este să luptăm cu toată seriozitatea pentru credinţă. A fi zidiţi pe ea este fără îndoială o condiţie esenţială în privinţa aceasta. Unii oameni cărora le place să lupte pentru ce gândesc ei, s-ar grăbi să intre în luptă de dragul unei cauze pe care o înţeleg cu totul imperfect, dacă nu chiar deloc. Dar nu aceasta este calea celor ce sunt chemaţi, preaiubiţi de Dumnezeu Tatăl şi păstraţi în Isus Hristos. Credinţa trebuie să fie baza pe care zidim, mai înainte de a deveni steagul pentru care luptăm. Şi cu cât suntem în mod real zidiţi pe ea, cu atât vom fi pregătiţi moral şi spiritual pentru a intra în luptă.

Rugăciunea în Duhul Sfânt, în dependenţă de Dumnezeu

În al doilea rând trebuie să fie această „rugăciune în Duhul Sfânt“. Nu „către“ Duhul Sfânt, ca şi cum am gândi despre El că ar fi un Obiect al credinţei, în afara noastră. Avem să ne rugăm „în“ El. Iar rugăciunea este exprimarea dependenţei de Dumnezeu, care este în afara noastră. Noi suntem foarte dependenţi şi trebuie să cunoaştem faptul acesta şi să-l mărturisim practic în rugăciune. În felul acesta vom fi într-o poziţie cu totul opusă celei a oamenilor neevlavioşi pe care ni i-a descris Iuda. Aceia se socotesc în totul suficienţi în ei înşişi. Şi din cauza aceasta dispreţuiesc stăpânirea şi nu se tem că vorbească de rău gloriile.

Rugăciunile noastre trebuie să fie în Duh; adică avem să ne rugăm ca unii controlaţi de Duhul care locuieşte în noi şi care prin urmare cer lucruri care sunt de acord cu gândirea Lui. Rugăciunea care izvorăşte din lucrarea Duhului Sfânt în inimile sfinţilor este în mod sigur şi fierbinte şi folositoare.

A fi păstraţi în dragostea lui Dumnezeu

În al treilea rând, avem să ne păstrăm noi înşine în dragostea lui Dumnezeu. Avem să rămânem în cunoaşterea şi căldura şi puterea ei. suntem convinşi, desigur, împreună cu Pavel, că nimic „nu va putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru“ (Romani 8.39). Dragostea Lui are o influenţă puternică asupra noastră, şi El n-o va lăsa niciodată să dispară. Avem să fim scăldaţi în ea, ca o găleată sau un alt vas aruncat în ocean. Atunci vasul acesta este în ocean, şi oceanul este în el. Tot aşa, dacă ne păstrăm noi înşine în dragostea lui Dumnezeu, dragostea Lui va fi în noi, împărtăşind vieţilor noastre caracterul ei frumos.

Să ne amintim din nou că aceasta se spune sfinţilor care sunt îndemnaţi să lupte cu tărie pentru credinţă. În focul luptei nimic nu este mai uşor decât a deveni iritat sau chiar a te înfuria. Dacă ne păstrăm în dragostea lui Dumnezeu, duhurile ne sunt înălţate deasupra enervărilor care se ivesc de la oamenii dificili şi răi, şi de la argumentele lor. Un credincios s-ar putea încurca într-o conversaţie cu oameni care sunt mai presus de el din punct de vedere intelectual, dar dacă el este zidit pe credinţă şi se roagă în Duhul, se păstrează în dragostea lui Dumnezeu, nu va fi înfrânt în luptă. Poate că el nu-i va convinge pe cei care i se împotrivesc, însă orice spectator îşi va da seama că a fost martor la ceva care este mai mult decât simpla gândire intelectuală.

Venirea Domnului, ca un act al îndurării Sale

În al patrulea rând, avem să aşteptăm îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viaţa veşnică. Este mult ce avem astăzi, dar este mai mult ce va urma. Suntem oameni cu un viitor. Oamenii răi se pot înmulţi în jurul nostru şi apostazia totală se poate apropia, dar noi avem o perspectivă minunată şi o aşteptare măreaţă în venirea Domnului. Noi Îl aşteptăm să vină în văzduh, potrivit cu 1 Tesaloniceni 4.15-17, când îi va lua la Sine pe sfinţii Săi. Această mare faptă a Lui este descrisă ca îndurare. Noi n-o meritărm, tot aşa cum nu meritărm să fim iertaţi sau răscumpăraţi. Dar vom avea parte de ea, simplu, pe baza îndurării. Va fi un act de îndurare, încununând toate celelalte acte de îndurare care caracterizează purtarea Sa cu noi. Şi aceasta ne va conduce în viaţa veşnică în sensul ei deplin. Atunci vom avea nu numai viaţa, dar vom fi şi într-o scenă în care viaţa aceasta îşi are locul, este acasă la ea şi se va desfăşura în măsura ei deplină.

Aşteptarea venirii Domnului, nu îmbunătăţiri în lume sau în biserică

Dar îndemnul este să privim mereu în mod activ la acest minunat sfârşit. Aşteptările noastre să nu fie îndreptate spre îmbunătăţirea lumii sau a bisericii. Nu avem de aşteptat nici chiar treziri – deşi Dumnezeu poate dărui ceva de felul acesta în marea Sa îndurare şi, dacă El face acest lucru, să ne bucurăm şi să-l mulţumim. Dar noi aşteptăm venirea Domnului; şi cu cât arde mai luminos această nădejde în inimile noastre, cu atât mai mult vom susţine lupta credinţei.Cele patru îndemnuri ale lui Iuda, de, se referă la credinţă, şa Duhul Sfânt, la dragostea lui Dumnezeu şi la îndurarea care se va arăta la venirea Domnului nostru Isus Hristos. În privinţa aceasta avem să ne zidim, să ne rugăm, să ne păstrăm şi să privim. Îndemnurile acestea sunt foarte personale, îndreptându-se spre fiecare care Îl iubeşte pe Domnul.

Atitudinea faţă de două clase de oameni: faţă de unii , de smuls din foc; faţă de alţii, milă cu frică (22,23)

În versetele 22 şi 23 avem alte îndemnuri, cu privire la atitudinea noastră faţă de două clase diferite de oameni: „de unii“ şi „pe alţii“. Aceştia nu sunt nici oamenii răi daţi pe faţă în această epistolă, nici sfinţii temători de Dumnezeu cărora le-a fost adresată ea.

Acei „unii“ din versetul 22 se pare a fi oamenii care într-o anumită măsură au fost afectaţi sau prinşi în capcană de oamenii răi. Aceştia trebuie să fie deosebiţi cu grijă şi trataţi cu milă. „Alţii“ despre care ne vorbeşte versetul 23 au devenit în mod evident mai adânc implicaţi în rău şi contaminaţi de el. Chiar şi aceştia ar putea fi salvaţi, deşi cel care i-ar ajuta trebuie să se poarte cu un spirit care să nu aibă încredere în sine. Trebuie să se teamă de focul care ameninţă să-i termine şi să urască şi carnea care i-a întinat. Numai dacă se poartă cu acest spirit va fi scăpat să nu se ardă sau să se întineze şi el însuşi, şi să fie în stare să le fie de folos.

Acesta este un cuvânt foarte important pentru noi, pentru că în mod natural suntem foarte înclinaţi să tratăm la fel pe toţi care sunt implicaţi în vreun fel în astfel de lucruri neevlavioase. Poate observăm răul şi ne arătăm foarte tăioşi împotriva lui, gata să punem laolaltă pe cel care a fost înşelat şi pe înşelător, lăsându-i în întinarea lor, cu nimic altceva înaintea lor decât focul. Nu trebuie să fie aşa. Trebuie să ne amintim cuvintele: „făcând o deosebire“.

Glorie lui Dumnezeu, care ne poate păzi de orice cădere (24,25)

Ce plăcut este contrastul dat de versetele 24 şi 25 faţă de tot ce a fost mai înainte! Am ieşit din întunericul răutăţii şi apostaziei umane, şi chiar din certurile şi eforturile adevăraţilor sfinţi în prezenţa răului, la lumina clară a puterii şi a gloriei lui Dumnezeu. Ochii ne sunt îndreptaţi spre „Acela care poate să vă păzească de cădere“. Aici, şi numai aici este odihna reală a inimii.

Avem să luptăm pentru credinţă, să ne zidim pe ea şi să lucrăm ca să salvăm pe alţii din întinare şi condamnare, dar nu putem afla odihnă în noi înşine sau în eforturile noastre. Avem har să ne păstrăm în dragostea lui Dumnezeu, cel puţin într-o anumită măsură, totuşi putem afla odihnă numai în faptul că El poate să ne păzească de orice cădere şi să ne prezinte fără vină înaintea prezenţei gloriei Sale.

Pentru că El poate, nu avem decât să ne condamnăm pe noi înşine pentru orice cădere pe cale. Totuşi deşi noi am putea cădea, în cele din urmă nu vom fi căzuţi. Vom fi aduşi în prezenţa gloriei Sale care ne stă înainte, şi nici chiar lumina acelei glorii nu va descoperi vreo vină în noi. Cât de minunat! Ce triumf al harului şi al puterii lui Dumnezeu!

Nu ne rămâne nimic altceva decât să ne plecăm în prezenţa acestui Mântuitor – Dumnezeu, prin Domnul Isus, şi să-I atribuim Lui glorie, măreţie, stăpânire şi putere, şi acum şi în toate veacurile. Amin.

clickbible.org